

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Ziwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđělske łopjeno

W Budyschinje

4. meje 1930

Bauzen

Samolwity redaktor farat Wyracj w Nosacizach. — Čištoć a naklad Ssmolerjz knižicizščetnje a knižarnje, sap. dr. f wobm. rul. w Budyschinj
Wuhadza kóždu kobotu a placzi šchwórczłětnje 108 slotych pjenjełow

Njeđžela Misericordias Domini.

Psalm 89, 2: Ja chzu spěwacj wot Knjesoweje hnady wěcznje a twoju prawdu wupowědacj se swojim ertom stajnje a pšhezo.

To je roswucenje Ethana Esrahitskeho. To dnrbjał tež twój a mój spěw byc. W tutym jutrownym čašku wutroba kšheszczijana wyška a spěwa. Niz jenož tehodla, dokelž je won-
kach tak krašnje, dokelž je so stwórbja pšchila, so wšcho seleni a kčžje a s tyžaz a jažo tyžaz ptacziš schijow hymne k čžeszi stworicžela kłincza a jeho skutki majestojcž a krašnosć Boha khwala, ale wožebje tehodla, dokelž je tón Knjes Khrystuš wot morwnych stannj. To je wjekele a radojcz. To je sbožny čašk. Wjekele haleluja chzemy sanoschowacz tak w zyrkwi tak we swojej wutrobje. Ja chzu spěwacj wot Knjesoweje hnady wěcznje. D so by kóždy dobru wolu k temu měl. Jeho hnada je kóžde ranje na semi nowa. Stań, wutroba, a spěwaj, so Božej hnadze džiwaj. Kóždy wječor Boži jandžel k nam pšchindze a stupi so k našim hłowam, so by naš pšhecziwo wšchemu schitował. Tak je naš Bóh hacž do dženžnišeho dnja sđeržal. Zemu so sa to džatujemy. Ze nam zyrubu a draštu, wobydlenje a wšchě potrebnosće a žiwnosće teho čžela dał. To je so stalo bješe wšheje našheje jažlužby a dostoj-
nosće. To je čžinił, pšchetož chzyshe tola stworenje, kotremuž je žiwjenje spožczik, tež sđeržecz. Tajka hnada Boža našch rosum pšhekaža. Sdnž wopomnimy, kak hušto žmy šhrěschili a spytowanjam a domachpytanjam podleželi, dha so dodžiwacz njemóžemy, so je naš Bóh pšhezo jažo pšhed wšchem stym a pšhed wšhej strachotu wobarnował. Ja chzu spěwacj wot

Knjesoweje hnady wěcznje. Ze nam strowosć dał, so móžemy so na pšchirodže wjekeleč a swoje džěło čžinicž. Haj je nam tež powołanje dał. To ma wjele rětacj w našim čžaku bjes-
džělošće. Njetrjebamy džeń podarmo pšhecžinicž. Kóždy džeń ma swoj saměr, móžemy jón na nadobne waschnje wupjel-
nicž. A wječor lehnjemy so sprózni k měru. D kak žłódku je wotpocžink. Ale Bóh je swojemu ludaj hišcže jedyn druhi kabatny wotpocžink wostajik, hdžež budze so wjekeleč s nje-
wuprajomnym a krašnym wjekelečom a kónž wěry dostacž, du-
schow sbožnosć, hdžež budze w rukomaj swojeho Boha wot-
pocžowacz a wěczne sbožo a wěczny měr wužiwacz. Něschto wot teho móžemy sacžucz hižo tu na semi w Božim domje, hdžež so Bože žłowo předuje a kěrluiche spěwaju a wutroba w modlitwoje je swojim Bohom rěczi. To je prawny kabat, hdž čžlowjek wot swojeho džěla wotpocžuje, a dušcha so ke swojemu Bohu posběhnje. Tež tutu hnadu je nam Bóh hacž do dženžnišeho dnja wostajik. To drje hakle potom pytnje-
my, hdž na našeho ranšeho křžoda hladamy a wopom-
nimy, so mohło pola naš tež tak dalofo pšchincž. Ja chzu spě-
wacz wot Knjesoweje hnady wěcznje. A to naš skóncžnje hi-
šcže k jenemu wjedze. Dženžnišcha njeđžela Misericordias Domini je wufublarška njeđžela a je so pšhezo hižo jako tajka mēla. Dženža drje žadny swišt njeje mjes zyrkwju a schulu. A tola nabožina tam we schuli hišcže je. A my so dopomni-
my na naše schulke lēta. To bēchu najrjēnshe lēta našeho žiwjenja, njeh žebi je tež, dokelž to lēpje njerosumjachmy, jako tajke wazili nješmy. Nēschto mējachmy, schtož šhubjene njebē, nabožinsku wuczbu. Bibliške stawisny, katechismuž a zyrkwinske stawisny, to je so pomjatka pšchimnylo. Krašne

špruci a krluške hmy i hlowny namuknyli. Te su našch drohi poklad. Tón nam nihtón wšacž njemóže. Je našche wob-
bedženstwo. To naš pšchewodža w dobrnych a hubjennych dnjach,
w šbožu a wješelu, kaž w nješbožu a šrudobje. To i nami pón-
dže, tak dołho hačž po semi khodzimy. W khorosczi budže na-
šche dđeržadło a našch trošcht. A hdyž te kónzej i nami pón-
dže, budže našch prut a kij, na njón móžemy šo šepjeracž, a po-
wjedže naš kaž jedyn dobrny wjednik pšches wšchu czémnošcž
do šwětkeho kraja, hdžež je połnošcž wješela a lubošne wašch-
nje k jeho prawizy wěcžnje. Ty dđerzišch mje ša moju pra-
wizu, ty wodzišch mje po šwojej radže a pšchowošmješch mje
napošledku i cžješcžu. Ša chžu špěwacž wot Knješoweje hnadny
wěcžnje. Šamjen.

Krawž, farač.

W Juhošłowjanskej.

Njedzeli Septuagesimae šbėra šo we wjele wožadach
kollektu ša šjednocženstwo „Lutherischer Gotteskasten“ a jeho
dželo. Tuto je podobne Gustav-Abolffskemu towarštwu a jeho
dželej. Tež wono štara šo ša wěrybratrow tam, hdžež šu ros-
próšcheni mjes druhimi wěrywšnacžemi.

W jeho šopjenku: „Wir und unsere Glaubensgenossen“
czitamny wo pucžowanju w Juhošłowjanskej, na kotrymž chžy-
šche dopižowacž wopntacž tam rospróšchene ewangelške wožadny
a jich duchownych. Š tuteje rosprawy podamy tu šcžehowaze
dženka, šebi myšlo, šo to jich došcž šajimuje, wošebje tež pól-
nošchěrych, kotřiž šu we wulkej wójnje do južnych krajow pšchi-
šchli, njech je to tež še štejnišchcža Němza pižane:

„Spóšnowšchi šo i tym, šo diasporu — t. r. wěrybratrow
w rospróšchenju — wopntašch, domišnje a diasporje šlužišch,
je mjenowane šjednocženstwo dopižowarja namoškwo, džel
šwojeje dowolenžny na pucžowanje w juhošłowjanskej dia-
šporje naložicž. To pak njebė žane wocžerštwjenje; nė, tuto
pucžowanje bė jara napinaze; dnyrbjach tola krotki mi pšche-
wostajeny cžadž prawje dołkadnje wužicž. Tola, šchtož tam
wohladach a našhonich, bė tak wazne a špomožne ša šrošumje-
nje diasporu, šo njewobžaruju, šo šym šwoje wotmyšlene
pucžowanje do hobrškich hór Alpow wo tydžen pšchikrotšchil.

Džiwny kraj je tuta Juhošłowjanska, šnajmjencha to,
šchtož ja šelnach. Kajta to tam mješchėnza ludow: Šsərbja,
Šhorwatojo, Šsłowakojo, Šbožnajtojo, Šmontenegrinžny, Šn-
ganjo a kaž hewał rėkaja a mjes nimi pšchezo šažo Němžny.
Šchto wšcho do rėčžow tam tola šlyšchich! Tola i němškej
rėčžu šo tam wšchudže dorėčžich. Kajte drašty tam! Na wi-
kach w Šsagrjebju pšchedawaja Šhorwatšny burja w pižanej
wušchitej pšlatowej drašcže šwoje tworn; na wikach w Banja-
Luka wuštopuja pódla Šbožnajtow we wowcžich kožuchach wo-
šebje Šturkojo še šwojimi žonami. A kaž šo tam we wšchėm
pižani, tak tež w nabožinach a wěrywšnacžach tutoho kraja
a jeho 13 milionow wobydleri: Šprawowěrnij, Škatolikojo,
Šewangelšny, Šlutheranojo, Šreformiršny, ŠMohamedanižny, Ši-
dža, wšcho móžne je tu šastupjene.

Wěšte je, šo šo hranizny pšchetrocžiwšchi w zušbje cžuješch
a to cžim bóle, cžim dale do kraja pšchindžešch. Tuto šacžucže
šo pošnylni, hdyž njemóžesh pižmo napižmow na dwórnišch-
cžach wjazny ani cžitacž, dolelž w Šsərbiškej tak mjenowany
Šcyrillški alfabet naložuja. Ša špntach drje, pižmiki nawu-
nycž, ale přjedny hačž bych mjeno dwórnišchcža wucžitał, by
cžach hižo šažo i dwórnišchcža wujel.

W Juhošłowjanskej mašch tež je wšchelatim licžicž,
i cžimž tu pola naš njetrjebašch licžicž. Na pšchiklad dnyrbich
šebi lubicž dacž, šo nihtón po tebe na dwórnišchcžo njepšchid-
dže, hačžrunjež šy dwaj dnjej přjedny i dopižnizu wo to prošnył;

dopižniza njeje hišchcže došchla. Šola naš móžesh do naj-
bóle wotležaneje wješti telegrafowacž, tam šym namakał,
šo njeměšche wješ, nėhdže 10 km. wot poštoweho hamta šda-
lena, doznyla žaneho poštoweho šastaranja; by-li telegram
pšchishol, by tutón runje kaž listy na pošcže ležo wostał, doniž
njeby nėhtón po njón pšchishol.

Wěž šama ša šo šu tam drohi. Šo tutnych še šapšchahom
jėcž abo, kaž šo mi ras šendže, i cžezitym autom, je kšost-
nje, kšiba šo mašch to ša nėšchto dobre, šo šy po dwėhodžinškej
jėšbje kšodny kaž lėdy hdy přjedny. Ša šym wo to prošnył, šo
bychu mi ras tajku drohu fotografowali. Tajki wobras by
najpšchihodnišchi dopokas byl ša próžny a wobcžejnošcže, kotrež
ma farač diasporu pšchětracž, hdyž ma daloko a šchěroko ros-
třkanu wožadny šastaracž.

Š kajtimi dalokošcžemi tam cžinicž mašch, to šebi tu pola
naž doznyla njemóžemy tak prawje myšlicž. Dołhi cžadž to hi-
šchcže njeje šem, šo dnyrbješche farač w Banja-Luka hačž na
90 km. pucža po drošny cžinicž, šo by šwojim najbóle šdaleny
wožadnym Božu šlužbu dđeržal. A hdyž chže dženka Šsagrjeb-
ški farač šwoju najdalšchu filialu wopntacž, ma wón 5 hodžin
še špěchnikom jėcž. Tole cžim lėpje dorošumimny, hdyž šebi
na to pomyšlimny, šo w tutnych kraju, kotryž je 16 krotč tak
wulki kaž Šakška, hišchcže pošdra milionu ewangelškich nje-
bydli. Na 1 qkm. bydli tam doznyla jenož 53 cžlowjekow. Šchto
mohl šo to džiwacž, šo je tam, hladajo na našche wobštejno-
šcže, kultura jara wróczo wostała — i wuwšacžom wulkich
mėštow, kotrychž njeje wjele? Móžno njeje, šo mohle drohi
a železnizy tak wutwarjene byč, kaž pola naš; dnyrbich we
wšchelatim hinał mēricž a powažowacž hačž pola naš, hdyž
chžesh šprawy byč.

Nimo toho je Juhošłowjanska agrarški štat, t. r. ratač-
štwom ma pšchewahu. 85 prož. wobydlerštwu žiwi šo i ratač-
štwom. Tello procentow burškeho wobydlerštwu nima žadny
druhi europiški kraj. Šndustrija šo tam hagle šapocžnje ros-
wiwacž; industrija je pak wošebje ta móž, kotraž wutworja
a wutwarja wobkšhadne wobštejnošcže, kaž poš, železnizu.
Cžim bóle budže šo tam industrija wuwiwacž, cžim bóle bu-
dže šo tutón kraj še kulturnym wobštejnošcžam bližicž, kajkež
my šnajemy. W Juhošłowjanskej teži hišchcže mnoho móžno-
tow, šo roswiwacž a wuwiwacž; je šajimawe wobkšedžbowacž,
tak šo tutón hagle wot lėta 1918 wobštejazy štat dale wuwiva.

Tola i tym nėtko došcž wo tajkich powšchittownych wob-
štejnošcžach. Wono pak je dobre, tute šnacž, dolelž jenož po-
tom prawje šrošumimny našchich wěrybratrow w tutej dia-
šporje; to, šchtož je wokoło nich, ma wěšo šylneho wliwa na
jich žyłe žiwjenje a štutkowanje.“

Džen maczerje.

Njedzela Jubilate, 11. meje, je nam ša tuto lėto „džen
maczerje“. „Džen maczerje“ šo pšchezo bóle šadobnywa do luda.
A to je derje tak.

Šo „džen maczerje“ nušnje trjebamy a mēcž dnyrbimny, to
njeje žana kšwalba ša naš a ša našch lud. To je špóšnacže a
wušnacže, šo šym pšchi tym, nėšchto šhubicž, nėšchto wulke,
rjane, nadobne a wotšudžicž, haj hišchcže wjazny, bywacž bóle
a bóle nješbožowni. A to wšcho je šwojeje winny!

A šažo: Šo „džen maczerje“ mamy, to je kšwalba ša naš
a ša našch lud. To je špóšnacže a wušnacže, šo mamy šo próž-
wacž wo to, šo šo nam njeby dale šhubjowalo tuto wulke a
rjane a nadobne, šo bychmy jo šažo wróczo doštali, šebi jo
šažo wróczo dobyli.

A tuto wulke a rjane a nadobne, to je „macž“, to je

wšcho, šhtož je do tuteho maleho kłowczka wobšamnjene, šhtož i njeho pokhadža, šhtož wot njeho wotwižuje.

Macž. Šhto macž je, to drje najlěpje křobu tón šacžuwa, kotrnyž macžer wjazn nima, tón, kotrehož macžernej wóczžn wjazn njewobfledžbujetej dužn po pucžu, tón, kotrehož macžer- na lubošć wjazn njewobdawa w tutym cžažu, kotremuž be- bicnošč wumjetuja, tón, kotremuž macžernej ružn wjazn njemajfatej lizn a njerunatej se štarošćemi šmorščezene cže- lo, tón, i kotrnyž wjazn kaž jandžel pěstón nježdžaja modlit- wny, špěwane i macžernej wěrijazej wutrobu.

Macž. Mašch ju ty hišcže?

So bychmy dali „dnjej macžerje“ byčž mjes nami, šhtož čže byčž a šhtož dyrbi byčž w tajkim našchim cžažu.

A w tajkim našchim cžažu njewostań ša tutón džen nje- wuprajene tež to: So by kóžda macž byla tež „macž“! Mi šo šda, šo šebi mjes druhimi praščenjemi tež to praščenje šwa- ži wustupicž: Njeje to tež tak někotreje macžerje wina, šo macž njeje wjazn „macž“? Ssu jenož džeczi a potomnizy wina? Riz tež macž? So by kóžda macž tola rospominała nutrnje, šhto „džen macžerje“ čže a cžehodla jón mamny a šažo šwjeczimny!

A my, kiž šmy wšchitny džeczi macžerje, špominajmy we lubošći a džakownošći w tutnych dnjach na šwoju macž, njedch wona tu i nami hišcže dužn po šemškim pucžu, njedch wona hižo wot našch šchla po pošlednim pucžu tam, hdžez jeje dušcha cžaka na naš, šo by naš wjedła, hdnyž tam tež dóndžemy, wěcž- ne pucže w macžernej lubošći kaž je tu naš wjedła šemške pucže! A je-li twoja macž hižo wot tebje šchla, šacžuwaj twoja dušcha runje w tutnych dnjach wošebje — ale pak tež he- wal přchezo šažo šnowa to wabjenje a lubowanje, i kotrnyž twoja macžer tebje wobdawa nětko hišcže bóle hacž přjedn, hdnyž bě tu i tobu šmjertna dužn po šemi! A mašch-li hišcže macžerku šwoju tu, pokaz jej, šo je „macžerje džen“ tež two- jeje macžerje džen. Macžer wješeli šo tola na najšnadnišchim wopokašnje džeczazeje lubošće a džakownošće. Tuž daj jej tajke wopokašma i wutrobu, se kłowom, se škutkom!

Šdžez tak džeczi i macžerju šo šetkaja, tam šu tež dženš- nišchi džen we wšchem tajkim nješbožownym cžažu tola šrije- džišcže a šydlješcže šboža. A tuto budže wěrne a wobšte- jaze, budže wobšbožaze a pošnlnjowaze tam, hdžez tute šwjastli lubošće šwjeczzi lubošć Khrystušowa. Tehodla njedch kłinczi na tutym wošebitym dnju, na „dnju macžerje“, kotrnyž tu ša wšchitkich je, šnowa nam wšchitkim do wutrobny a do šwědom- nja to kłowo, kotrež nam runje poštny cžaž je šažo a šažo přchi- wołak: Pohladajmy na Šesuja, kiž je špocžatk a kónž našcheje wěry! Š poštneho cžaža kłušcha na tutón „džen macžerje“ tamny wobras i Golgatha, kotrnyž nam pokazuje kaž lubošć šyna, kotraž macžer tež w najwjětšej žalošći džakna wob- dawa, tak lubošć macžerje, kotraž se šynom šobu cžerpi. Š poštneho cžaža šteji nad „dnjom macžerje“ nam napišane: Šlaj, to je twój šyn! Šlaj, to je twoja macž! A našcha wěz je, šo bywa tole kłowo žiwjenje!

Zyrkej a štat.

— Šakška krajna šynoda šhromadzi šo wutoru 13. meje w Drježdžanach. Mjes wažnymi praščenjemi, i kotrnyž šme- je šo šaběracž, budžaja tež šcžehowaze: Šakon wo wolenju ša- rarjow a wo prawach patronatow. To šu praščenja, i kotrny- miž šo kaž druge krajne zyrkwe tež našcha hižo lěta dołho šaběra. Wone šu ša zyrkej kaž ša wožadny a wožadnych wulžn- wažne a rošbudne. Tuž je bjes džiwa, šo šo tež šchěrišche wor-

šchty i nimi šaběraju a šo šo přhecža a žadanja a namjetny wuprajeja a wšjewjeja.

— **Zyrkej a štat.** Pod tuto napišmo kłušcha zyle tež tole: Še šnate, šo wuštawy gmejnow a štata dróžšcho džekaja dnžli privatne wuštawy. Tak je to tež přchi špomozěrškim wufubla- nju — Fürsorgeerziehung —. Tu móžesh woblicžicž, šo wu- kłowanž privatneho wuštawa wob džen 2,50 hr. wudawšow nacžini, wukhowanž šjawneho wuštawa pak 4,50 hr.!!! Přchi- cžiny teho šu wšchelatore: šastojnište praščenja, porjadny ša dołhodny šastojnikow, porjad ša kłušbnny cžaž atd. Woblicžicž móžesh přchi tym i wěštošču, šo privatne wuštawy 2 hr. na kłowu wulutuja abo šo šjawne wuštawy, wuštawy štata a gmejnow 2 hr. na kłowu a na džen wjazn wudawšow na- cžinja. A nětko hladaš a licž dale: „Evangeliske šnutsšowne mižijeništw“ a šatoliška „Caritas“ wufonjetej wobej tajke špomozěrške džeko a matej něhdže 35 000 wukhowanzow we Němškej se wšow a městow we šwojich domach. Šhto to reka: kraje a gmejny wulutuja i tutym špomozšnym džekom šche- šcžijaniškich zyrkwojow wob džen 70 000 hriwnow, wob měžaz 2 100 000 hr. a wob lěto 25 200 000 hr.! To je hobriška šuma! Ale ju přchipošnacž abo na to džiwacž, fak porědko šo to šta- nje w našchich krajach. A to tehodla, šo je to šchešcžijaniška zyrkej! Ale runje tehodla mamny wo tym rěcžecž a pišacž we našchim cžažu, niz šhwalbn dla, tu zyrkej njerodži, ně, špraw- noščje dla, a ta ma šo kaž kóždemu druhemu tež zyrkwi přchizpěcž.

Wšchelate i blifša a šalofa.

— **Do Křwacžiz** je našche šakške krajne konšistorštwo pó- kłalo k. land. theol. Gerharda Böttgera, šo by tam pola k. wnišchšeho šararja Šarjenka lěto jako kandidat na rošwu- cžowanju — Lehrkandidat — přcheywał. Šdobom je i nim k nam do Šeserbow přchishot bohokłowž, kotrnyž, hacžrunjež je Němž, čže šerbštu rěcž nawuknyčž a šerbškim wožadam kłušicž. Wón pokhadža i Oberfrankenhaina pola Geithaina. Wón je přched něšcho cžažom šwoje přenje pruhowanje we Lipšku škožil a je tuthwilu jenicžki bohokłowž, kotrnyž móže w bližšich lětach do kłušbnny našchich šerbškich wožadow šastu- picž, šhiba šo šo tež dalšchemu študentej, k. stud. theol. Šaferej je Žitawny šmožni, študium theologie došonjecž. Wón je lěčka šwoje maturne pruhowanje w Žitawje wobštal a študium theologie šapocžak. Tu maja Šeserbj a wošebje tež Towar- štw šomožny wošebity nadawš, šwěščicž šebi ša přchichod šnajmjenišcha šažo jeneho, kiž čže po došonjaných študijach šerbškim wožadam kłušicž. K. Šaferej je še Žitawny a ma šerb- škeho nana a je šo jako gymnasiast hižo prošowak, šerbštu rěcž nawuknyčž. Kaž naš woboje jara šwjekeli, wošebje, šo šo mlody ryš Němž na to šmuži, šerbštu rěcž nawuknyčž a na- šchim šerbškim wožadam wupomhacž i jich hročazeho wožn- rocžjenja a rošpadnjenja, tak naš to tež kóždný ras šnowa boli, šo je šerbškich wožadow a je šerbškich domow nimamy tu- šhwilu žaneho študentu na univeršicže, kiž by šo kaž ša kłušbu bohokłowštw tak ša šerbške wožadny rošbudžil. Mašny trošcht je, šo mamny na wnišchich šchulach, na gymnasiu a druhdže tajkich, kotsiž šchulu i tym wotpohladom wopnytuja, šo bychu po škónčžených šchulškich lětach na univeršicže bohokłowštw študowali a jako duchowni w šerbškich wožadach šwoje ša- štojništw šastawali. To pak šu nadžije ša dalšche lěta, tola pak šwjekelaze. Šeserški lud je přchewodžej kaž i nutrnymi přche- cžemi tak i lubošću.

— **Macziza Sserbiska** bě ja hrjedu po jutrach — ja herb-
sku hrjedu — swolaka Sserbow do hłowneje shromadzišny. A
nahladna liczba Sserbow a Sserbowkow bě ſo tež ſeſchka.
Woſebje bě ſwjeſelaze, tež Delnju Lužizu tak bohacze ſaſtu-
pjenu mjeć. Wona naſ tež poſtrowi. Knjes farać Nowy,
Hornjołužiſkim hiſhcze njeſapomnjeny, nam jeje poſtrowy
wupraji a ſdobom wutrobne piſheproſchenje, piſchińcź lětſa ſa-
poczatk auguſta do Delnjeje Lužizy, do Rhočzebuſa a ſobu-
ſwjećicź 50lětny jubiley Delnjołužiſkeje Maczizy Sserbſkeje.
To tnych, kiž běchmy piſhed 25 lětami ſ njebočicźkim knjeſom
faraćjom Rſchižanom-Hodziſkim a druhimi 25lětny jubiley
w Rhočzebuſu ſobu ſwjećili, na rjane hiſhcze njeſapom-
njene dny w Delnjej Lužizy dopomni. Myſlimy ſebi, ſo bu-
dže Hornja Lužiza lětſa hiſhcze ſylniſcho ſaſtupjena piſchi 50-
lětnym jubileju. — Shromadziſna mješeſche, kaſ to na hłow-
nej ſhromadziſnje dożyła hinať možno njeje, pod wjedniſtwom
piſhedſny, ſ. juſt. radny dra. Hěrmanna najpriedy ſwoje
ſnutſtowne naležnoſcze a nadawki ſjadowacź. Piſchi tym ſho-
ničnym wiſchelakeho ſajimaweho wo Sserbſkim Domje, wo
Sserbſkim muſeju a druhim. Sapiſacź nočzemny ſabncź, ſo
Macziza Sserbiska wiſchēm derje ſnateho wjednika Sserbow ſ.
Kronu-Bufeczanſkeho pomjenowa ſa czeſtneho ſobuſtawa. My
jemu gratulujemy wutrobne. Sdobom tu nadziyu wupraja-
my, ſo ſo tež hiſhcze wjazy naſchich ratarjow ſamołwi do Ma-
czizy Sserbſkeje, naſcheho ſławneho ſtareho wědomoſtneho
herbſkeho towarſtwa. Jako bě ſ. wiſchſchi farać Domaſchka tež
hiſhcze ſ krotkim nekrologom ſpominat na wjeleſaſlužbneho
herbſkeho faraćja Mateka-Bartſkeho, kotrnž je tež, hač runje
thorowatoſcze dla na wotpoczinku, njeſprožniwje a pilnje a
wulzy wuſtojnje hač do ſwojeje ſmjercze ſa herbſke ſpěwarſke
ſobudželať, buchmy ſ dwěmaj wulzy ſajimazymaj piſhednoſch-
tomaj ſwjeſeleni. R. wiſchſchi farać Sarjeńť piſhednoſchow-
ſche nam wo „nowych herbſkich ſpěwarſkich“ a ſ. wiſchſchi wu-
czeť fantor Ssymant wo nowym „pobožnym woſadniku“, wo
ſemſchaznych knihach katoliſkich Sserbow. Ze ſajimaze a ſwjeſe-
laze, ſo w ſamſnym lěcze doſtawaju ewangeliſny kaſ katoliſny
Sserbja nowu ſemſchazu knihu. R. wiſchſchi farać Sarjeńť
wuſbėhny to najwažniſche ſ bohateje macziſny, ſ kotrejež m-
žeſche czerpacź. Nočzemny tu drobnišcho wo tym piſacź, dokelž
ſmy tu hižo wo nowych ſpěwarſkich piſali a tež hiſhcze piſa-
my. R. wiſchſchi wuczeť Ssymant roſkoži nam tehorunja to
najwažniſche wo nowej ſemſchazej kniſny, kotraž bu něť
ſ ſchtwórtemu rajej wudata. Tež tam je woſebita komiſija tu-
to dželo doſonjala pod wjedniſtwom ſ. faraćja Hejduſchki, ko-
trnž je přeni džel knihow, modlerſki džel, woſebje piſhedželať.
Tež woni ſu porjedžowali a piſcheměnjowali, njech ſu ſebi
tež woſebite mješy wotykowali, kaſ woſebje w jutrownych ſer-
luſchach. Kniha je cziſhczana wěſo ſ kaczanſkimi piſmickami a
je rjana a doſtojna. Ssnadž piſchi ſkladnoſczi tež tu drobn-
iſcheho wo njej woſjewimy. R. piſhedſnyda ſo woběmaj rěczi-
tomaj džakowaſche a wupraji ſwoje a Maczizy radowanje
na tym, ſo ſtej tak wažnej džele něťko doſonjanej a ſo Sserbja
doſtawaju ſ nimaj něſchto rjane a dobre. R. farać Urban po-
rěcza tehorunja wo ſwojej ſerluſchowej knižny, kotruž je wu-
dat; mjenuje ju „Duchowny ludowny ſpěw“. Sa Bože ſlužby
je roſbudžazy wěſo teſt, kaſkiž jón duchowne ludowe ſpěwy, ko-
trež mamy w bohatej liczbje tež w naſchich ſpěwarſkich, maja;
wone ſu, kaſ je drje něť powſchitownje ſnate, jenotliwym
wotdželenjam ſerluſchow pod 3 hwězkami piſchidate. — Wo
tym a tamnym ſo hiſhcze jednaſche, doniž ſo ſhromadziſna
po ſajimawnych hodzinach njeroseńdže, ſo by ſo potom ſaſo
ſ mnoho druhimi ſhromadziſa w „Kronje“, hdžež ſo wječor

Sejlerjowny a Rozorowny oratorij „Nalěczo“ wuměſny a rje-
nje piſhedwjedže pod wuſtojnym wjedniſtwom ſ. wiſchſkeho
wuczerja Eſlodeńta, kotrnž dirigowaſche, a ſ. hudžbneho di-
rektora Krawza, kotrnž na klavěrje piſchewodžeſche. Wulka ſyla
ludzi, Sserbow a Němzow a druhich hoſczi bě piſchitomna, wo-
ſebje tež rjana cziſjodka Delnjołužicžanow w pětnej narod-
nej draſcze. Rad a radoſcziwje mytowachu ſpěwarjam a ſpě-
warſkam, ſoliſtam a ſoliſtkam a wjednikomaj rjane poſkiczenja
ſ bohatym piſchitlěſtom. Rozorowe „Nalěczo“ je ſo tak něťko
ſ dječemu rajej piſhed Sserbami ſjewiľo; přeni krotčž bě to
1861, lěto po wutworjenju a drugi krotčž 1879. Njech je nam
tuto piſhedſtajeńje „Nalěcza“ ſymbol: njech nowy, nalětni
wodny duwa piſhes herbſki kraj a herbſke domy a ſahorja
wutrobny ſa nowu luboſcź, kotraž ſebi waži a czeſcziwje ſwojich
wótzow rěcž a wěru a ſ woběmaj a ſa wobej njebojaſliwje
a horliwje wuſtupuje a wojuje piſhed ſwětom a cžlowjekami.

— **Sserbiska předarſka konferenza** bě pónđzelu po młodnych
jutrach ſhromadžena. Wona je woſebje wo nowych ſpěwarſkich
jednala. Wo tym roſprawjamy w piſchichodnym cziſle dale.
Dženža jenož to, ſo ſo něťko ſapoczniwje cziſhczečez dalſchi wu-
dawť nowych ſpěwarſkich ſ kaczanſkimi piſmickami. Nowe ſpě-
warſke, to njech je wuſbėhjene, ſo tak pilnje a ſhwatniwje
piſhedawaju, kaſ je jich to jenož maľo wocžakowaľo. Dotalne
placziſny — 2 hr. — 4,50 hr. — 5 hr. — 8 hr. — 8,50 hr.
placza ſo hiſhcze tukhwilu. Bě woſjewjene, ſo ſu jenož hač
na dalſche poſtajene. Kať doľho hiſhcze budže možno, ſo tute
placziſny woſtanu, njehodžeſche ſo hiſhcze ſ wěſtoſcziwje praſicž.

— **S Krjebjanſkeje woſady.** Wot jutrow wróczo hladajo
možemy ſ woſadneho žiwjenja wiſchelakeho roſprawjecž.
Esmy měli hač do poſtneho cžaſa w Krjebi a w Mikowje
hromadže 10 miſijoniſkich hodzin. W piſcherěſtu bě w Krjebi
23, w Mikowje 55 piſchitomnych. Eberka wuczinjeſche w Krje-
bi 13,10 hr., w Mikowje 27,85 hr. Eſtynſcheli ſmy tam wo
reformatoru M. Lutheru a jeho žiwjenju, wo jeho wucžbje,
wo Eſwjatym Piſmje, modlitwje, Božej ſlužbje, wufublanju
džeczi a wo Lutheru jako ſerluſcherju. — Na ſjěſdže „Evan-
geľſkeje pomozny žonow“ wobdželi ſo 12 žonow ſ naſcheje wo-
ſady. Eſu tam bohateho dobytka měke. Eſtynſchachu piſhed-
noſchtaj wo „Zyrkej jako naſcha macź“ a „Zyrkej a žona“. —
Poſlednje njeđzele ſhromadžichu kóždy ras bohatu woſadu
w Božim domje. Inwoſavit ſpominachmy ſ dobroproſchenjom
na piſchecžehannych wěrybratrow w Ruſkej; 168 nutrných bě ſo
ſhromadžiľo. Na dnju ludoweho žarowanja běchu jich 269
piſchichli, wopominacź naſchich padnjennych a roſpominacź,
ſchto wiſcho je nam nuſne a ſpomozne ſa cžaſ a piſchichod. Na
dnju konfirmazije piſchewodžeſche 186 woſadnych paczeſke dže-
czi ſ woltarje; bě jich 19. R. Božemu woltarjanju piſchińdže
jich ſ nimi 70. My chzemny ſo wiſchitzy ſobu wo to ſtaracź, ſo
naſcha młodžina — a my wiſchitzy — njeſhubi je ſwojeje wu-
trobny to napominanje konfirmaziſkeho dnja: Laetare, wjeſel-
cze ſo! w naſhonjenju Boha, w roſbudženju ſa Boha, we
wobſtaczu piſhed Bohom. — Do Božeje ſlužby ſa džeczi bě
Reminiſcere najwjazny piſchichľo, mjenujzy 117 džeczi; roſ-
wucžowanje džeczi ſtawa ſo w tjoch wotdželenjach; jene ma
woſadny farać, jene faraćka, jene kotra Berta. Starſchi ſu
proſcheni, ſwoje džeczi ſwěru do tutnych Božich ſlužbow ſlacž.

Wiſtowanje. R. M. w M.: Džakujemy ſo ſa piſchipoſtan-
tu a proſymy, ſo piſchezo ſaſo na naſche „Womhaj Bóh“ do-
pomnicž a na to, ſo chze wono bycž piſchede wiſchēm tež herbſki
woſadnik. — R. we L. ſa Jubilate.